

[Lenger]

dispositionsretten, der er snævrere end de udtrykte byplanmæssige formål.

Det virker snarere, som om Århus byråd forsøger – ved misbrug af en lov – at forhindre en køber i at købe ejendommen, fordi byrådet ikke kan lide den pågældende køber. Der er derfor tale om en klar magtfordrejning, der som yderligere konsekvens indebærer, at den pågældende ejendom falder i værdi, fordi anvendelsesmulighederne bliver mindre.

Det skal for en ordens skyld tilføjes, at en accept af Århus byråds fremgangsmåde ikke blot har negative konsekvenser. Der er yderligere den positive konsekvens, at ingen kommunalbestyrelse herefter vil mangle hjemmel til at gribe ind over for f.eks. discountbutikker m.v., hvis disse blot etablerer sig på et areal af en vis størrelse.

Svar (23/10 85):

Miljøministeren (Chr. Christensen):

Jeg har forelagt spørgsmålet for planstyrelsen og kan på baggrund heraf oplyse følgende:

Århus byråd har efter loven om tilbudspligt erhvervet en ejendom med et hotel, og byrådet har derefter videresolgt ejendommen til samme pris med en servitut om, at ejendommen fortsat skal drives som hotel.

Efter loven om tilbudspligt kan en kommune erhverve visse ejendomme, når den »skønner, at det er af betydning for kommunen at råde over ejendommen til fremme af en hensigtsmæssig byudvikling.« Det er en rummelig formulering, og den giver i hvert fald kommunen adgang til at erhverve en ejendom for at sikre et formål, der kunne varetages i kommune- og lokalplanlægningen.

Ejendommen ligger i et område, der i kommuneplanen er udlagt til offentlige og private institutioner samt offentlige og private servicevirksomheder. Bestemmelserne giver mulighed for, at kommunen i en lokalplan kunne fastlægge ejendommen til hotelformål.

Byrådet har i stedet for en lokalplan pålagt ejendommen en servitut. Det har kommunen adgang til, når der ikke er lokalplanpligt, og servituten er derfor lovlig.

Det er i begrundelsen for spørgsmålet antydet, at den samme fremgangsmåde skulle kunne benyttes til at hindre en discountbutik.

Hertil må jeg sige, at kommuneplanloven ikke indeholder hjemmel til at forbyde bestemte butikformer, og der er altså ikke hjemmel til i en lokalplan at forbyde discountbutikker. En servitut, der skulle forbyde indretning af en discountbutik, ville således ikke have hjemmel i kommuneplanloven. Kommunalfuldmagten giver heller ikke adgang til at pålægge en sådan servitut.

Spm. nr. S 70

Til indenrigsministeren (11/10 85) af:

Birthe Nielsen (SF):

»Vil ministeren oplyse, hvordan hjemmehjælpen og hjemmesygeplejen i Københavns, Frederiksberg, Ålborg, Århus og Odense kommuner har udviklet sig i årene 1983, 1984 og 1985, og hvordan udviklingen vil være i 1986, forstået i gennemsnitligt timetal i forhold til dels det samlede antal pensionister i hver kommune, dels udviklingen i antallet af personer, der modtager hjemmehjælp og hjemmesygepleje?«

Begrundelse

På baggrund af diskussionerne om, at kommunerne har sprængt de økonomiske rammer med 3,3 mia kr. har Kommunernes Landsforenings formand, Evan Jensen, i Politiken været citeret for, at et eventuelt indgreb især vil betyde besparelser inden for ældreomsorgen. På den baggrund vil det være interessant at få anskueliggjort, hvordan servicen over for vore ældre har udviklet sig i de senere år, og hvordan den forventes at udvikle sig i 1986 med de rammer, kommunerne i dag har.

Svar (22/10 85):

Indenrigsministeren (Britta Schall Holberg):

Indenrigsministeriet har for så vidt angår hjemmehjælpen anmodet socialministeriet om en udtalelse. Socialministeriet har herefter med skrivelse af 18. oktober 1985 udtalt følgende:

Udviklingen i det gennemsnitlige antal modtagne hjemmehjælpstimer i de 5 kommuner ses i tabel 1. Det bemærkes, at tallene for 1983 og 1984 er beregnet på grundlag af statistal fra Danmarks Statistiks ressourcetællinger og bistandslovsstatistikken, mens talle-